

Arrest

nr. 217 398 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BULTHEEL
Cogels Osylei 61
2600 BERCHEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BULTHEEL en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [B.]

geboortedatum: [1983]
nationaliteit: Nigeria
In voorkomend geval, ALIAS: -

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 15.05.2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen, verstrekt zij de volgende toelichting bij het middel:

“Verwerende partij heeft in deze kennelijk haar zorgvuldigheidsplicht niet nageleefd. Uit de bestreden beslissing, die genomen werd zonder voorafgaandelijk verhoor van betrokkene (zie infra), blijkt overduidelijk dat verwerende partij niet in kennis was van het verblijfsrecht van onbeperkte duur van verzoeker onder Italiaans recht, zijnde een EU-lidstaat. Een bevel om het grondgebied van de gehele Schengenzone strookt kennelijk niet met voormeld bevel. Zij heeft dus geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar alle terzake relevante gegevens, noch heeft hij hiermee rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit houdt tevens een schending in van de motiveringsplicht.

Het bestaan van het verblijfsrecht onder Italiaans recht werd niet onderzocht, noch werd hierom gevraagd bij verzoekende partij, die kennelijk overdonderd was van het plotse bevel om het grondgebied te verlaten en bovendien niet eens de kans kreeg om zijn verblijfssituatie uit te leggen (zie infra). Bij het eerste overleg met zijn raadsman bleek verzoeker niet gewezen te zijn op het belang van de goede omschrijving van de verblijfssituatie en het voorleggen van de documenten, hetgeen een kennelijke miskennis van de informatieplicht in hoofde van verwerende partij impliceert. Sterker zelfs, daar waar de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker tot 15 mei 2018 de kans kreeg om de vereiste documenten alsnog voor te leggen, was dit gegeven verzoeker kennelijk niet bekend. Hij

raadpleegde slechts op 15 mei 2018 het Bureau voor Juridische Bijstand en nam slechts op 16 mei 2018 contact op met zijn raadsman, . Zo begreep hij de inhoud van de bestreden beslissing aldus kennelijk niet.

Zoals hoger vermeld, houdt artikel 7, lid 1, 1° Vreemdelingenwet niet in dat er automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd moet worden, a fortiori niet wanneer de bescherming van fundamentele rechten in het gedrang is (zie infra). Dit lijkt nochtans in deze wél gebeurd te zijn. Zo werd helemaal geen rekening gehouden met de familiale situatie van verzoeker, die sinds lange tijd op huwen staat, waardoor verzoeker's recht op bescherming van het privé- en familieleven én zijn recht op huwen overeenkomstig respectievelijk de artikelen 8 en 12 EVRM geschonden werd (zie infra). Bovendien werd zoals reeds aangehaald, de verblijfssituatie en documenten van verzoeker niet grondig doorzocht. In het licht van haar terzake discretionaire bevoegdheid heeft verwerende partij dan ook haar zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht onder artikel 7, lid 1, 1° Vreemdelingenwet geschonden.

Tenslotte ligt een schending voor van artikel 74/14, §3, 1°, nu er in deze kennelijk geen risico op onderduiken bestaat, maar verzoeker integendeel in het openbaar wenst te huwen met zijn vriendin [M.L.], met wie hij reeds geruime tijd samenwoont te [...] 2600 Berchem. De motivering in deze is aldus onjuist en faalt.

Mocht er terzake reden zijn om verzoeker een bevel te geven het grondgebied te verlaten, quod non, dan had hij overeenkomstig artikel 74/14, §1 minstens een termijn van vrijwillig vertrek moeten toegekend krijgen.

Essentie van dit middel is dat het niet opgaat om standaardformuleringen te gebruiken teneinde quasi automatisch verleende bevelen om het grondgebied te verlaten te kunnen staven zonder enig concreet onderzoek naar de feitelijke situatie van verzoeker.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij heeft betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie steunt zich hierbij vooreerst op de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij is op het ogenblik van haar arrestatie immers niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldige verblijfstitel. De verzoekende partij voert aan dat zij over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt in Italië.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikte in Italië, aangezien uit de administratieve verslagen vreemdelingencontrole dd. 09.05.2018 en dd. 25.04.2018 duidelijk blijkt dat verzoekende partij werd geïdentificeerd aan de hand van zijn Italiaanse verblijfsdocumenten.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op kennelijk onredelijke wijze of uitgaande van de onjuiste gegevens heeft besloten dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten.

Een Italiaanse verblijfstitel verschaft geen automatisch en onbeperkt recht op verblijf in het Rijk, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris vermocht te oordelen dat verzoekende partij niet beschikt over de bij artikel 2 vereiste documenten.

Verweerder wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk vermeldt dat “wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om ze zich naar toe te begeven (...)”.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij een onbeperkte verblijfstitel heeft in Italië, bij het nemen van bestreden beslissing. Verzoekende partij wordt niet het recht ontnomen om zich naar Italië te begeven.

Verder houdt verzoekende partij voor dat er een kennelijke miskennis is van de informatieplicht in hoofde van de verweerder, aangezien verzoekende partij niet op de hoogte was van het feit dat zij over de mogelijkheid beschikte om uiterlijk tegen 15.05.2018 de nodige documenten over te maken.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van verzoekende partij berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De termijn van 15.05.2018 is de termijn waarbinnen verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten, niet de termijn om nog de nodige stukken te bezorgen.

De vermelding “wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om ze zich naar toe te begeven (...)” is niet beperkt in de tijd. De verzoekende partij kan zich steeds begeven naar het grondgebied van andere staten van het Schengenacquis wanneer en voor zover zij kan aantonen dat zij over de nodige documenten beschikt die vereist zijn om zich daar naartoe te begeven.

De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

Verzoekende partij stelt vervolgens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar familiale situatie, aangezien zij sinds lange tijd het voornemen zou hebben om te huwen.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op de hoogte was van een relatie met mevr. [M.L.]. Verzoekende partij had bij de administratieve vreemdelingen controle dd. 25.04.2018 immers verklaard dat hij verbleef bij een vriendin, m.n. mevr. [M.L.].

Hieruit vloeit evenwel niet automatisch voort dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er ook toe gehouden was om expliciet over deze relatie te motiveren. Art. 8 EVRM bevat - in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt aan te nemen - geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, [...]).

Bovendien merkt verweerder op dat verzoekende partij voor het eerst in haar verzoekschrift melding maakt van haar huwelijksvoornemen.

Verzoekende partij kan niet van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verwachten dat deze rekening moet houden met elementen die hem niet ter kennis zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris was uitsluitend op de hoogte van het feit dat verzoekende partij mogelijks een relatie had met mevr. [M.L.]. Hij wist niet dat zij van plan waren om te huwen

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij doet zelfs niet de minste poging om aannemelijk te maken dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn om haar -al dan niet gedurende de periode van tijdelijke verwijdering- in het land van herkomst op te zoeken of te vergezellen.

Minstens moet worden aangenomen dat het redelijkerwijs mogelijk is om nauw contact te onderhouden via de moderne communicatiekanalen, zulks gedurende de periode van tijdelijke scheiding.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat door deze bestreden beslissing haar huwelijksplannen in het gedrang komen, en in zoverre die huwelijksplannen al zouden worden aangenomen, benadrukt verweerder dat verzoekende partij niet aantoont dat zij uitsluitend in België kan huwen – en dit te meer nu verzoekende partij over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt in Italië.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.

De verzoekende partij uit vervolgens kritiek op het feit dat aan haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij beweert dat er geen risico op onderduiken bestaat, aangezien verzoekende partij wenst te huwen met mevr. [M.L.].

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij haar kritiek.

Zie dienaangaande:

“Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift kritiek voeren op het gegeven dat de verwerende partij geen motivering wijdt aan de duur van de termijn om het grondgebied te verlaten. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen na de kennisgeving van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten op 17 november 2014 nog ruim 30 dagen op het

grondgebied konden verblijven, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet, en dit zonder dat de verwerende partij in die periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregel gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus blijkt geenszins dat de verzoekende partijen nog enig belang hebben bij hun betoog dat niet gemotiveerd werd betreffende de duur van de termijn om het grondgebied te verlaten.” (R.v.V. nr. 145 130 van 8 mei 2015)

Terwijl de kritiek van verzoekende partij ook elke grondslag mist.

Verweerder laat gelden dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan om reden dat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet), en dit omdat verzoekende partij “na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Verzoekende partij levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen. “

De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet dienstig, nu het feit dat verzoekende partij het voornemen zou hebben te huwen, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij nooit heeft getracht zijn verblijf in regel te stellen.

Verweerder wijst op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en migratie zich heeft gebaseerd op artikel 1, §1 juncto artikel 1, §2, 1° bij het bepalen van het risico op onderduiken.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

Artikel 1, §2, 1° van de vreemdelingenwet stelt: “1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;”

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris toepassing heeft gemaakt van deze wettelijke bepalingen, en dat niet blijkt dat hij daarbij zou hebben nagelaten rekening te houden met omstandigheden die hem (tijdig) ter kennis zijn gebracht

Daarbij benadrukt verweerder dat verzoekende partij voor het eerst in haar verzoekschrift melding maakt van het feit dat zij zou huwen met mevr. [M.L.].

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden blijkt uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing wel degelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aantoonde dat hij ooit heeft getracht zijn verblijf te regulariseren, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat.

Tot slot houdt verzoekende partij voor dat er gebruik werd gemaakt van een standaardmotivering in de bestreden beslissing zodat quasi automatisch een bevel om het grondgebied werd afgeleverd.

Verweerder stelt vast dat de bestreden beslissing de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt behandelt, met name dat verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort en een geldig visum op het moment van de arrestatie en dat hij na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Verweerder merkt ten overvloede op dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar familiale situatie. Zij stelt een vriendin in België te hebben bij wie zij reeds geruime tijd inwoont en met wie zij in het huwelijk wenst te treden. Zij wijst op het recht op bescherming van het privé- en familieleven en het recht om te huwen,

zoals vervat in de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In dit verband, en wat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, is het nuttig bijkomend te wijzen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals in casu, rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een vreemdeling. Deze wetsbepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, en rekening houdende met wat is bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient dus te worden aangenomen dat pas kan worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat voorafgaandelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven. Er dient voorafgaand aan het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten te worden nagegaan of de betrokken vreemdeling een gezins- of familieleven heeft en, zo ja, of een verwijdering van het grondgebied al dan niet in strijd komt met artikel 8 van het EVRM. Er kan zo ook maar bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten, voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. De betrokkene moet hierbij ook in de mogelijkheid worden gesteld nuttige gegevens hieromtrent naar voor te brengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het door de verzoekende partij ingeroepen gezinsleven. In het administratief verslag vreemdelingencontrole van 25 april 2018 opgesteld door de politie van Schoten kan zo het volgende worden gelezen: "*verblijf particulier: naam: [L.M.M.] (Betreft vriendin van betrokkene)*". Hieruit blijkt dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennis had van de samenwoning en de relatie van de verzoekende partij.

De verwerende partij bevestigt dit ook in haar nota met opmerkingen, waar zij erkent dat zij "*op de hoogte was van een relatie met mevr. [M.L.]. Verzoekende partij had bij de administratieve vreemdelingencontrole dd. 25.04.2018 immers verklaard dat hij verbleef bij een vriendin, m.n. [M.L.]*".

In de latere controle van 9 mei 2018 die onmiddellijk voorafging aan de bestreden beslissing blijkt niet dat de verzoekende partij nog wees op haar relatie. Evenwel kan dit niet tegen haar worden gebruikt, waar uit dit laatste verslag niet blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk nog de mogelijkheid heeft gekregen om verklaringen af te leggen omtrent haar gezinssituatie, of dat haar dan nog werd gevraagd naar de aanwezigheid van gezinsleden in België of naar redenen die zich kunnen verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied.

Er blijkt nergens uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier dat bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing rekening is gehouden met de aanwijzingen van een gezinsleven.

De Raad benadrukt dat het aan de verwerende partij toekomt om zich uit te spreken over het (bestaan van een) gezinsleven van een vreemdeling. De Raad is slechts bevoegd om een wettigheidscontrole uit te oefenen.

Waar de verwerende partij nog stelt dat zij niet op de hoogte was van de intentie om te huwen, wijst de Raad erop dat een huwelijk of een intentie om te huwen niet essentieel is om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven. Het Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat het begrip '*gezin*' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Het feit dat zij op de hoogte was van de relatie is aldus voldoende om te vereisen van de verwerende partij dat zij hiermee rekening houdt.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij verder uitgebreid in op het voorgehouden gezinsleven en motiveert zij waarom artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt door de bestreden beslissing. Dit betreft evenwel een a posteriori motivering, die de hierboven vastgestelde onregelmatigheid bij het nemen de bestreden beslissing niet kan herstellen.

Gelet op wat hierboven wordt besproken, stelt de Raad vast dat op basis van de stukken die voorliggen niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing

daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij, in het bijzonder het door haar ingeroepen gezinsleven.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het verweer in de nota met opmerkingen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de andere onderdelen van het middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend negentien door:

mevr. I.CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS